

Lovforslaget er delt i 3 Affnit, af hvilke de to første (I og II) indeholde de egentlige Bestemmelser for Fiskeridriften, medens Affnit III giver Regler om Straf for Overtrædelse af Lovens Bestemmelser og for ulovlig Fiskeri i Almindelighed, for Sagernes Behandling, om Forbud mod Kjøb og Salg af umoden Fisk m. v. — Bestemmelserne om den egentlige Fiskeridrift ere fordelte i to Affnit, efter som de angaa Fiskeri i Havet og dets Forgreninger (Saltvandsgebetet, Affnit I) eller Fiskeriet i de første Bænde (Affnit II). Denne Fordeling af Bestemmelserne er begrundet i den væsentlig forskellige Stilling, Lovgivningsmagten indtager til de to Arter af Fiskevænde, hvilken Forskjel nødvendigvis ogsaa maa give sig tilkjende i Lovreglerne. Naar der spørges om, hvilke Regler der af Lovgivningsmagten kan træffes til Bedste for Fiskerierne, hvorledes Statsmagten overhovedet kan gribe ind med Hensyn til Ordningen af Fiskeridriften, da vil Besvarelsen heraf afhænge af, hvilken Raadighed der overhovedet tilkommer Statsmagten over Fiskerierne, og hvorledes det i det Hele stiller sig med Afgangen til deres Udøvelse. Dette Spørgsmaals Besvarelse berører atter paa den Retsstilling, som det vedkommende Fiskevænde indtager; thi Fiskene maa aabenbart betragtes som et Tilbehør til det Vænde, hvori de findes, saa at Retten til at bemægtige sig dem er knyttet til Retten til Væendet i Almindelighed, ligesom Væendet atter følger den Grund, hvorpaa det flyder. Retten til Væendet indeholder i og for sig Retten til Fiskene i samme. Det tør nu formentlig anses for uomtvisteligt, at Havet efter vor Ret ikke er undergivet nogen anden Raadighed end den Statsmagten i Almindelighed tilkommende Højhedsret over Territoriet. Naar Frdn. af 2 Jan. 1740 siger, at Limfjorden ligesom alle andre Strænde ubi Kongens Riger og Lænder almindeligen Kongen alene og ingen Anden tilhører og af Aders Tid tilhørt haver, jfr. Privilegierne for Adelen af 24 Juni 1661 § 18, for Greverne af 25 Maj 1671 § 18 og for Frihererne af 1. D. § 16, at alle Rigeres Forstrænde ere Kongens, da er heri netop udtalt, at Kongen o: Staten er den Eneeste, der har nogen Ret til og over Havet, og herved er der utvivlsomt ikke tænkt paa nogen Privatejendomsret, men alene paa Statshøjhedsretten. Havet og Havbunden er ikke undergivne nogen Ejendomsret, de ere herreløse, og Ingen kan derfor i Kraft af sin Ret til Havet eller nogen Del af samme paastaa at have en Ret til at fiske deri. (Vi se herved bort fra de særlige Tilfælde, hvor en Fjord eller Vig mulig undtagelsesvis kan være i Nogens Eje, jfr. Lov om Jagten af 1 April 1871 § 1). Enhver, der vil drive Fiskeri i Havet, maa underkaste sig de Bestemmelser herfor, som Staten i Kraft af sin Højhedsret foreskriver. De første Bænde derimod ere alle undergivne privat Ejendomsret; vor Ret kender ikke offentlige Søer eller Vandløb i den Forstand, at de ikke ejes af Nogen, hverken Staten eller Private. Alle ejes de, om end Ejernes Raadighed ved Lovgivning og Sædvane paa flere Maader er begrænset paa Grund af de store offentlige Interesser, som i forskellige Henseender knytte sig til de store Søer og Vandløb (Bramsart og Sejlads, Agerbrugets Interesser o. s. v.), og kun Ejerne ere berettigede til at fiske i dem, idet Fiskeretten er en i selve Ejendomsretten liggende Besøjelse. For disse Bændes Vedkommende maa Statsmagten ved Fastsættelsen af Regler for Fiskeriets Drift tage Hensyn til Ejendomsrettens Frihed og Uvænklighed.

Den saaledes angivne Forskjel i Lovgivningsmagtens Stilling til Fiskeriet i Saltvandsgebetet og i de første Bænde gjør det hensigtsmæssigt at omhandle disse to Arter af Fiskeri i to forskellige Affnit af Loven. —

I. Saltvandsfiskeri. Vi omhandle da først Saltvandsfiskeriet som det i og for sig vigtigste baade som Erhvervsfilde og som Lovgivningssemne.

Naar vi ovenfor have bemærket, at Havet tilhører Kongen, er undergivet Statens Højhedsret, da er herved kun tænkt paa den Landet nærmest liggende Del af Havet med dets Fjorde og Bugter, det saa kaldte Søterritorium. Det udenfor værende Hav er ikke underlagt dansk Statshøjhed og ligger udenfor den danske Lovgivnings Omraade. Forsaavidt det ej heller hører til nogen anden Stats Søterritorium, er det intet Herredomme undergivet, og paa dette Hav, der i egentligste Forstand kan kaldes „det aabne Hav“, er Fiskeriet selvfølgelig frit for Alle. Vel vilde der Intet være til Hindrer for, at den danske Lovgivning gav Forskrifter for Fiskeriet, som skulde iagttages ogsaa udenfor Søterritoriet af de danske Undersaatter, f. Ex. forbød dem der at benytte et vist Fiskeredskab, idet Undersaatterne selvfølgelig vilde være pligtige at efterleve dem; men slige Bestemmelser maatte for at begrundes og faa nogen Betydning bygges paa internationale Overenskomster mellem de fiskeende Stater, og vi skulle derfor ikke her nærmere inblæde os derpaa. Vi beskæftige os saaledes kun med den Del af Havgebetet, der hører til det danske Søterritorium. Dette falder naturligen i 2 Grupper, nemlig Havet ved de aabne Ryster paa den ene Side og Fjorde, Bøge, snævre Sønde og lignende mere lukkede Bænde paa den anden Side, idet baade Betingelserne for Fiskeriet og Fiskelivet ere en Del forskellige paa disse to Gebeter, og der er en stor Forskjel paa de Forhold, hvorunder Fiskeriet drives i dem. I Fjordgebetet er Vændets Dybde i Almindelighed ringere, Bunden er ofte bedækket med en rig Plantevæxt, og til denne er knyttet en folblig Udvipling af det lavere Dyreliv, der i en væsentlig Grad tjene Fiskene til Føde. Uden at det dog tør paaståes, at dette Dyreliv skulde være rigere i Fjordene end i det aabne Hav, og at Tilvækningskraften